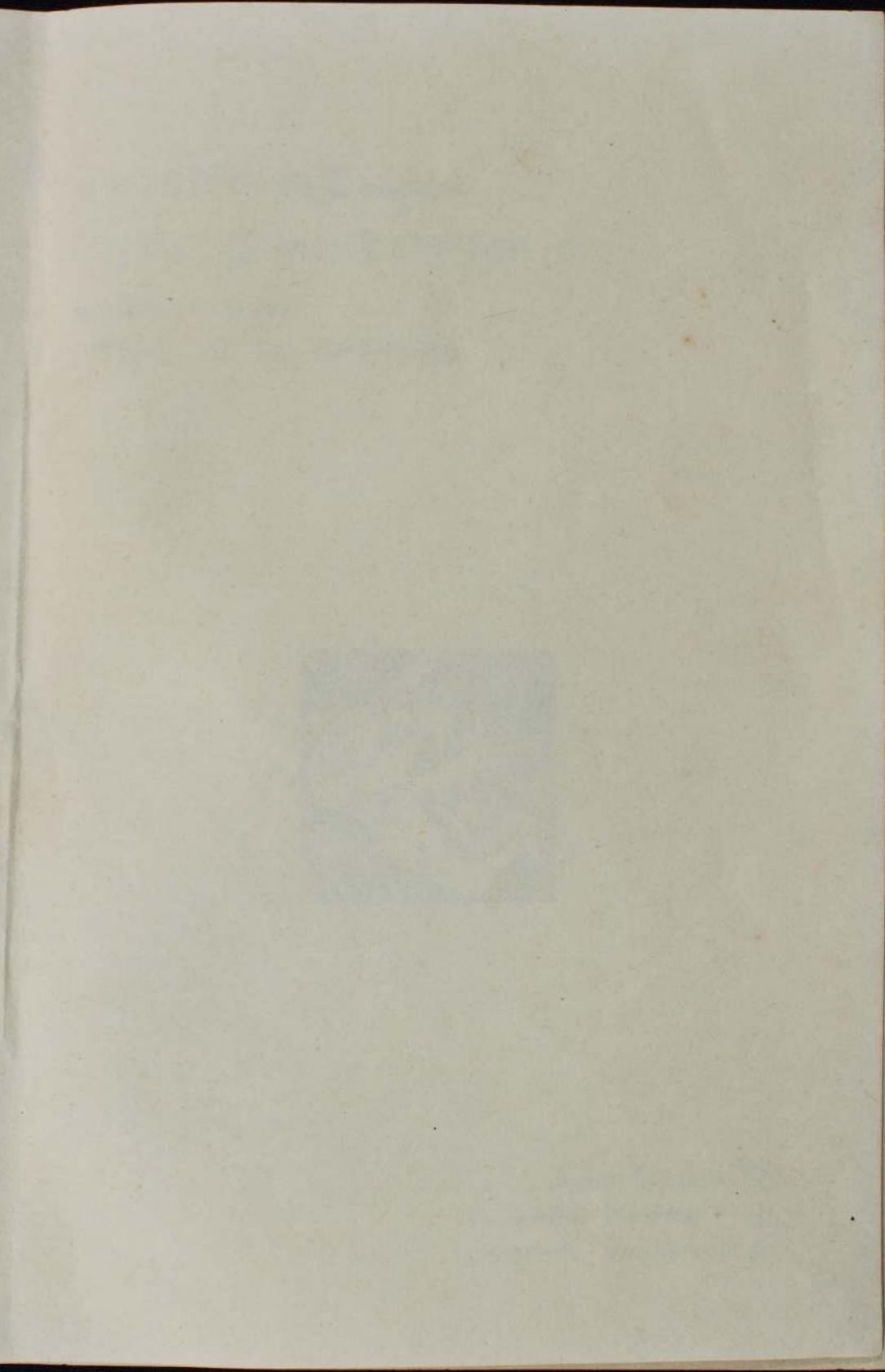
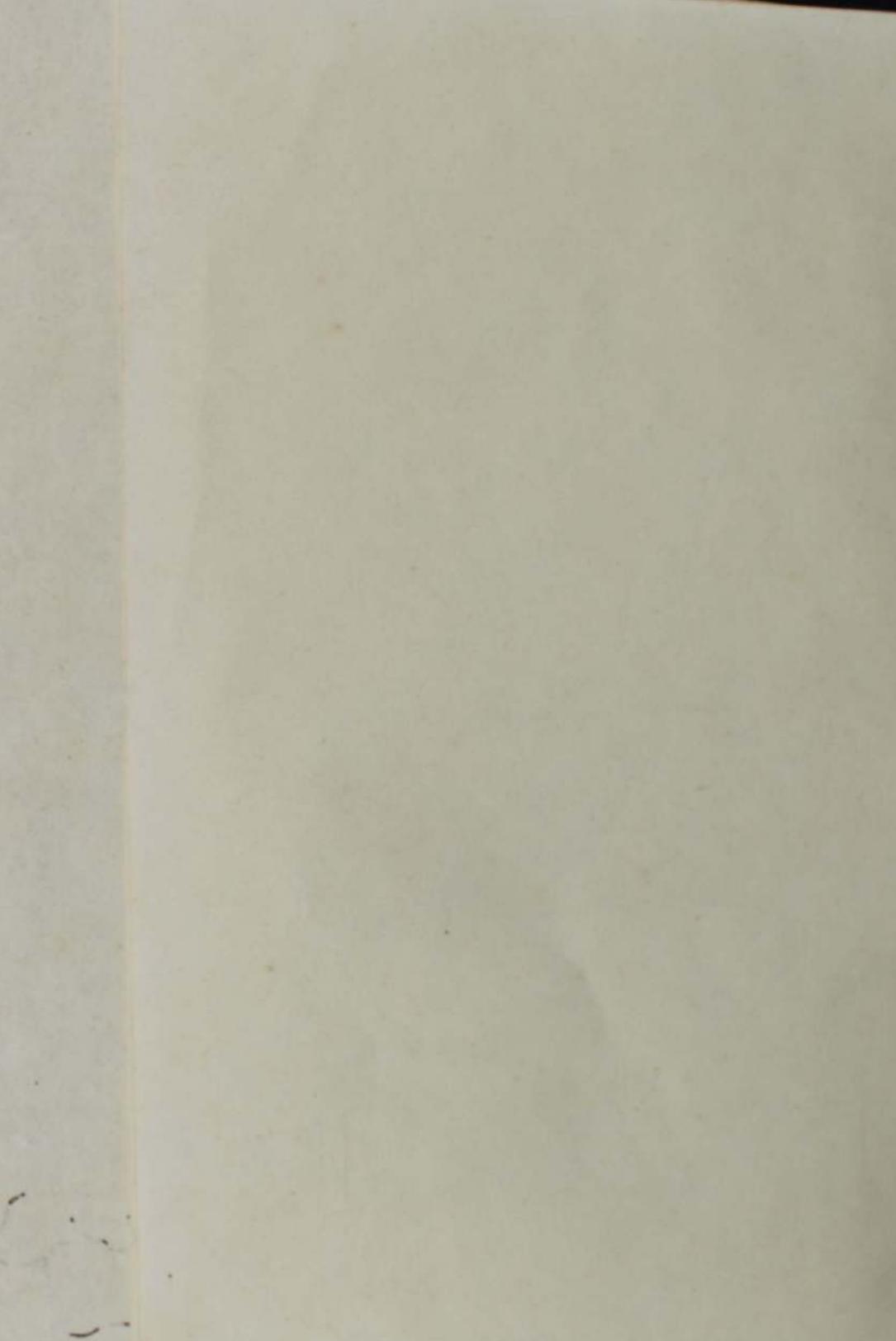

மார்க்சியவாதிகளும்
தேசிய இனப்பிரச்சினையும்

மைக்கல் லோவி
தமிழில் : ஏ. ஜே. கனகரட்ண

23
1

மார்க்சீயவாதிகளும்

தேசிய இனப்பிரச்சினையும்

மைக்கல் லோவி

தமிழில்: ஏ. ஜே. கனகரட்ண

அலை வெளியீடு
6, மத்திய மேற்குத் தேரு,
குருநகர், யாழ்ப்பாணம்.

அலை வெளியீடு—
கார்த்திகை 1978
விலை: ரூபா 2.00

New left Review (London)

இதழ் 96, இல் (மார்ச், ஏப்ரல் 1978) வெளியிடப்பட்ட
ஆங்கிலக் கட்டுரையின் சுருக்கமான மொழிபெயர்ப்பு.

மார்க்சியவாதிகளும்

தேசிய இனப்பிரச்சினையும்

தேசிய இனப்பிரச்சினை குறித்து மார்க்சிய இயக்கச்சாள் ரோரிடையே நிகழ்ந்த விவாதத்தின் சில முக்கிய கொள்கை, முறையியல் சார்ந்த அம்சங்களைப்பிரித்து இனங்காணுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். மார்க்ஸ், எங்கல்ஸ் ஆகியோர் தமது எழுத்துக்களிலே எடுத்துரைத்த (ஒப்பீட்டு நோக்கில் அதிகதிட்பநட்பமற்ற) கருத்து நிலைகளிலிருந்தே இவ்விவாதம் தொடங்கி, முதலாவது உலகப் போரிற்கு முன்னர் 2ம் அகிலத்தில் மும்முரமாகத் தொடரப்பட்டு, தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை என்று லெனின் வரையறுத்தயதார்த்த, புரட்சிகரக் கொள்கையில் உச்சத்தை எட்டியது

மார்க்சும், எங்கல்ஸ்சும்; தேசியமும், சர்வதேசியமும்:-

தேசிய இனப்பிரச்சினை குறித்து மார்க்ஸ் ஒழுங்கு முறையான கொள்கையை முன்வைக்கவுமில்லை; 'தேசிய இனம்' என்ற எண்ணக்கருவை அவர் திட்பநட்பமாக வரையறுக்கவுமில்லை; இத்துறையில் தொழிலாளி வர்க்கம்

கடைப்பிடிக்கவேண்டிய பொதுப்படையான அரசியல் உத்தி முறைகளைச் குறிப்பிடவில்லை. இவ்விடயம் குறித்து அவர் வரைந்த கட்டுரைகள் பெரும்பாலும் குறிப்பிட்ட சிலைமைகள் பற்றிய சுட்டிப்பான அரசியல் கூற்றுக்களே. 'கொள்கை, ரீதியான அவரது கூற்றுக்களை பொறுத்த [வரையில் பொதுவுடைமைப் பிரகடனத்தில், பொதுவுடைமைவாதிகளும் நாடும் பற்றிய சற்று மறை புதிரான பகுதிகளே நன்கு அறியப்பட்டவை, செல்வாக்குமிக்கவை என்பதில் ஐயமில்லை. தோழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தின் சர்வதேசியத் தன்மையை துணிவாகவும், விட்டுக்கொடுக்காமலும் பிரகடனஞ் செய்யும் இப்பகுதிகள் வரலாற்றுப்பெறுமதிமிக்கவை ஆயினும், ஒருவகை பொருளியல் வாதத்திலிருந்தும் வியத்தகு அளவு 'தடையற்ற வணிக' நம்பிக்கையிலிருந்தும் இக்கூற்றுக்கள் முற்றாக விடுபடவில்லை.

நாடுகளுக்கிடையே உள்ள முரண்பாடுகளை ஒழிக்கும் பணியை... 'முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் வளர்ச்சி, தடையற்ற வணிகம், உலகச் சந்தை' ஆகியவற்றால் தொடக்கிவைக்கப்பட்ட பணியை... வெற்றிவாகை குடிய தொழிலாளி வர்க்கம் தொடர்ந்து மேற்கொள்ளும் என்ற கருத்தில் இதனைக் குறிப்பாகக் காணலாம். ஆனால் அதே காலகட்டத்திற்குரிய வேறு நூல்களில் இக் கருத்து மறுத்துரைக்கப்படுகின்றது. "ஒவ்வொரு நாட்டின் முதலாளி வர்க்கமும் வெவ்வேறான தேசிய நலன்களைத் தொடர்ந்தும் கொண்டிருக்கின்ற போதிலும், பெருவாரிமுறைக் கைத்தொழில் உருவாக்கும் ஒரு வர்க்கம் எல்லா நாடுகளிலும் ஒரே நலனைக் கொண்டுள்ளது. அதனுடன் தேசியம் இறந்துவிட்டது" என இவற்றில் மார்க்ஸ் வற்புறுத்தினார். அவரது பின்னைய எழுத்துக்களில் (குறிப்பாக ஐரிஷ் பிரச்சினையைப் பற்றியவை) தேசிய முரண்பாடுகளை முதலாளி வர்க்கம் வளர்க்கமுற்படுவது மட்டுமல்ல, அவற்றை உண்மையில் அதிகரிக்கச் செய்கின்றது என மார்க்ஸ் விளக்கினார். அதற்குரிய காரணங்களாக அவர் காட்டியவை, 1) சந்தைகளைத் தம்வசப்படுத்த முனையும் போட்டிகளால் முதலாளித்துவ அரசு

சகளுக்கிடையே பிணக்குகள் தோன்றுகின்றன. 2.) ஒரு நாட்டை இன்னொரு நாடு சுரண்டுவதால் தேசியப் பகைமை உருவாகின்றது 3.) தொழிலாளி வர்க்கம் மீது முதலாளி வர்க்கம் தனது ஆதிக்கத்தைத் தொடர்ந்து நிலைநாட்டுவதற்கு குருட்டுத்தனமான, வெறிமிக்க நாட்டுப்பற்று ('சோவினிசம்') ஒரு கோட்பாட்டுக் கருவி.

முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறை பொருளாதாரத்தை அனைத்துலகமயப்படுத்தியதை மார்க்ஸ் வற்புறுத்தியமை சரியானதே; உலகச் சந்தையின் தோற்றம், நாடுகள் ஒன்றை ஒன்று சார்ந்திருக்க வேண்டிய சர்வதேச நிலையை உருவாக்கி கைத்தொழிலின் தேசிய அடித்தளத்தை அழித்தொழித்தது. எனினும், கைத்தொழில் உற்பத்தி முறையும், அதற்கு ஒப்பான வாழ்க்கை நிலைகளும் தரப்படுத்தப்படுவதன் மூலம் தேசிய முரண்பாடுகளும், தடைகளும் மறைந்து விடுமென்ற அவரது சருத்தில் பொருளியல்வாதப் போக்கு தென்படுகிறது; ஏனெனில் தேசிய வேறுபாடுகளே வெறுமனே உற்பத்தி முறை வேறுபாடுகளுடன் சமன்படுத்த முடியாது.

'தொழிலாளி வர்க்கத்திற்கு நாடு இல்லை' என்ற மார்க்சின் புகழ்வாய்ந்த (முரண் சுவையும் தூண்டும் தன்மையும் மிக்க) கூற்றைப் பொறுத்தவரை எல்லா நாடுகளின் தொழிலாளி வர்க்கத்திற்கும் ஒரே நலன்களே உள்ளன என்ற பொருளினையே, நாம் முதன் முதலில் கொள்ள வேண்டும்: இது தேசியத்தின் ஒழிப்பிற்கு சமமானது என மார்க்ஸ் கருதினார். தொழிலாளி வர்க்கத்தைப் பொறுத்த அளவில், அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கு நாடு ஒர் உடனடி அரசியல் அமைப்பாகவே விளங்குகின்றது. ஆனால் மார்க்சின் நாட்டுப்பற்று எதிர்ப்பிற்கு இதிலும் ஆழமான அர்த்தமுண்டு (1) தொழிலாளி வர்க்க மனிதத்திற்கு, மனித குலம் முழுவதுமே சருத்துச் செறிவுள்ள முழுமை, உச்ச விழுமியம், இறுதிக்குறக்கோள். (2) தேசிய அரசுகளின் குறுகிய அமைப்பெல்லை

களை உற்பத்திச் சக்திகளின் பிரமாண்டமான வளர்ச்சி தாண்டி விட்டதால், வரலாற்றியல் பொருள்முதல்வாதத்தைப் பொறுத்தவரை, உலகளாவிய அடிப்படையிலேயே பொதுவுடைமை நிறுவப்படலாம்.

தொழிலாளர் வர்க்கசர்வதேசியத்திற்கு வேண்டிய அடித்தளத்தினை 'பொதுவுடைமைப் பிரகடனம்' இட்டபோதிலும், தேசிய இனப் பிரச்சினை தொடர்பாக கடைப்பிடிக்கப்படவேண்டிய சுட்டிப்பான அரசியல் தந்திரங்கள் பற்றி அது ஒன்றும்குறிப்பிடவில்லை. இத்தகைய தந்திரங்கள் பின்னர் தான் விரித்துரைக்கப்பட்டன. குறிப்பாக போலாந்து, அயர்லாந்து பற்றிய மார்க்சின் எழுத்துக்களில். போலாந்தின் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு ஆர்வம் வல்குவது 19ம் நூற்றாண்டின் ஜனநாயக தொழிலாளர் இயக்கத்தின் மரபாக விருந்தது. இந்த மரபைச் சார்ந்த துர்க்கனாக மார்க்சும், எங்கல்சும் விளங்கிய போதிலும் அவர்கள் போலாந்தை ஆதரித்ததற்குக் காரணம் சுயநிர்ணய உரிமை என்ற பொது குடியாட்சிப் பாங்கான கொள்கையை விட, சார்மன்னர் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த ரஷ்யாவிற்கு எதிராகப் போலிஷ் இனத்தவர் தொடுத்திருந்த போராட்டமே; அப்பொழுது ரஷ்யாவே பிற்போக்குவாதத்தின் முக்கிய பாசறையாக ஐரோப்பாவில் திகழ்ந்ததினால் விஞ்ஞான சமூகவுடைமைவாதத்தின் மூல கர்த்தாக்களுக்கு அதனைக் கண்ணிலே காட்டமுடியாதிருந்தது. இந்த அணுகு முறை ஒருவகைத் தெளிவின்மையைக் கொண்டிருந்தது; சார்மன்னர்களுக்கெதிரான போராட்டமுமாக போலாந்தின் தேசிய விடுதலைப் போர் விளங்கியதனால் மட்டும்தான் போலாந்தை ஆதரிப்பதென்றால், ரஷ்யாவிற்கு சார்பான ஸ்லாவிய இனத்தவர்க்கு (எடுத்துக் காட்டாக செக்கோஸ்லாவியர்) சுயநிர்ணய உரிமை இல்லை என்று பொருள், படுமா? இதேபிரச்சினையோடுதான் எங்கல்ஸ் 1848-9ல் மல்லுக்கட்டினார்.

மாறாக, அயர்லாந்தைப் பற்றிய எழுத்துக்கள் விரிவான பொருத்தமுடையவையாய் விளங்குவதுடன், நகக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் பிரச்சினை பற்றி பொதுப்படையான சில கொள்கைகளை உள்ளடக்கியிருக்கின்றன. ஆரம்ப கட்டத்தில், பிரித்தானிய ஒன்றியத்தில் அயர்லாந்துக்கு சுயாட்சி இருக்க வேண்டுமென மார்க்ஸ் கருதியதுடன், இங்கிலாந்தில் தொழிலாளி வர்க்கம் வெற்றியீட்டுவதன்மூலமே, பெரிய ஆங்கில நிலக்கிழார்களின் அடக்கு முறையிலிருந்து ஐரிஷ் மக்கள் விடுதலை பெறுவர் என நம்பினார். ஆனால் 60களில், அயர்லாந்தின் விடுதலையே ஆங்கில தொழிலாளி வர்க்கத்தின் விடுதலைக்கு வழிகோலும் என அவர் கருதினார். இக்காலகட்டத்தில் அவர் அயர்லாந்து பற்றி எழுதியவற்றில் மூன்று விடயங்கள் விரித்துரைக்கப்பட்டன (தொழிலாளி வர்க்க சர்வதேசியத்துடன் இயக்கவியல் ரீதியான தொடர்பு கொண்ட தேசிய இன சுயநிர்ணய உரிமை என்ற மார்க்சிய கொள்கையின் எதிர்கால வளர்ச்சிக்கு, இவை முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாய் விளங்கின) அவையாவன: 1) அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனத்தின் தேசிய விடுதலையே தேசியப் பிளவுகளையும் முரண்பாடுகளையும் மறையச் செய்வதற்கு வழிசமைப்பதுடன், இரு தேசிய இனங்களின் தொழிலாளி வர்க்கங்களும் தமது பொது எதிரியான முதலாளி வர்க்கத்திற்கு எதிராக ஒன்று திரிவதற்கு ஏதுவாக அமையும். 2) இன்னொரு தேசிய இனத்தை அடக்குவது, அவ்வாறு அடக்கி ஆளும் தேசிய இனத்தின் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் மீது அதே இனத்தைச் சேர்ந்த முதலாளி வர்க்கத்தின் கோட்பாட்டு மேலாதிக்கத்திற்கு, உறுதுணையாக இருக்கும்: “இன்னொரு தேசிய இனத்தை அடக்கி ஒடுக்கும் எந்தத் தேசிய இனமும், தன்னைத்தானே அடிமைச் சங்கிலிகளால் பிணைத்துக் கொள்கிறது”. (3) அடக்கி ஆளப்பட்ட தேசிய இனத்தின் விடுதலை, அடக்கி ஆளும் தேசிய இனத்தின் ஆளும் வர்க்கங்களின் பொருளாதார, அரசியல், இராணுவ, கோட்பாட்டு அடித்தளங்

களை பலவீனப்படுத்தி, அத் தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் புரட்சிகரப் போராட்டத்திற்கு உதவுகிறது.

எங்கல்ஸ்:

போலாந்து, அயர்லாந்து பற்றிய எங்கல்ஸின் கருத்து நிலைப்பாடுகள் பொதுவாக மார்க்சின் கருத்துக்களை ஒத்தவை. ஆனாலும் அவரது எழுத்துக்களில் காணப்படும் ஒரு நூதனமான எண்ணக்கரு—‘வரலாற்று அடிவழியாக வராத தேசிய இனங்கள்’ (எனது கருத்துப்படி இது மார்க்சியத்திற்கு அடிப்படையிலே முற்றிலும் அந்நியமான எண்ணக்கரு) — சற்று ஆரயப்பட வேண்டியது. ஏனெனில் புரட்சிகர சமூகவுடைமைவாத குடியாட்சி கருத்து நிலையிலிருந்து நோக்குபவர் ஒருவர் கூட தேசிய இனப்பிரச்சினை குறித்து வட்டக்கூடிய தவறுகளுக்கு, இது ஒரு அதீத உதாரணம்.

1848—49இல் மத்திய ஐரோப்பாவில் ஜனநாயகப் புரட்சியின் தோல்வியை ஆராய்ந்த எங்கல்ஸ், அதற்குக்காரணம் தென்ஸ்லாவிய இனங்களின் (செக்கோஸ்லாவியர், ஸ்லோவாக்ஸ், சேர்பியர், ரூமேனியர், குரோட்ஸ், ஸ்லோவீனியர், டல்மேசியர், மொரேவியர், ரூதேனியர், வேறுபலர்) எதிர்ப்புரட்சிப்பங்களிப்பே என்ற முடிவிற்கு வந்தார்: இவர்கள் பெருவாரியாக ஏகாதிபத்திய அவுஸ்திரிய, ரஷ்ய படைகளில் சேர்ந்தனர் ஹங்கேரியிலும், போலாந்திலும், அவுஸ்திரியாவிலும், இத்தாலியிலும் ஏற்பட்ட மிகவாகப் புரட்சியை நசுக்குவதற்கு இவர்கள் பிற்போக்குச் சக்திகளால் பயன்படுத்தப்பட்டனர்.

உண்மையில், ஏகாதிபத்திய அவுஸ்திரிய படை (ஸ்லாவியர், ஜெர்மனியர், அவுஸ்திரியர் உட்பட) விவசாயிகளை கொண்டதாய் இருந்தது. எதிர்ப்புரட்சியின் வெற்றிசாத்தியமானதற்கு ஒரு முக்கிய காரணி இருந்தது: தேசிய

நிலவுடைமைப் புரட்சியைத் தூண்டுவதற்கு முதலாளித் துற—மிதவாதபுரட்சித் தலைமை தயங்கியது. அஞ்சியது; தீவிரமற்றிருந்தது.

இதன் விளைவாக, பெரும்பாலான விவசாயிகளையும், தேசிய சிறுபான்மை இனத்தவரையும் தன் பக்கம் வென்றெடுத்து, அவர்கள் பிற்போக்கு வாதத்தின் குருட்டுத்தனமான கருவியாகமாறாது தடுப்பதற்கு, இந்தலைமையால் முடியவில்லை. நிலவுடைமைப் பிரச்சினைக்கும் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கும் அடிப்படைத் தீர்வை வழங்க முடியாததால் தோல்வியுற்ற ஒரு புரட்சிக்கு, 1848 புரட்சி ஒரு சிறந்த உதாரணம் (1917 ஓக்டோபர் புரட்சியின் வெற்றிக்கு இதுவே காரணம்). தலைமையின் குறுகிய சமூக அடித்தளமே இத்தோல்விக்குவழிகோலிற்று. 19ம் நூற்றாண்டளவில், மத்திய ஐரோப்பிய மிதவாத முதலாளிவர்க்கம் முக்கியமான புரட்சிகர வர்க்கமாக விளங்கவில்லை.

1848-49 புரட்சியின் தோல்விக்கான உண்மையான வர்க்கக் காரணங்களை உணரத்தவறியதால், எங்கல்ஸ் அதனை விளக்குவதற்கு பௌதிகவதித ரோட்பாடு ஒன்றினை கையாள்வதற்கு முயன்றார்; உள்இயல்பாகவே எதிர்ப்பு புரட்சித்தன்மை வாய்ந்த 'வரலாற்று அடிவழியாக வராத தேசிய இனங்கள்' (இந்த வகைப்பாட்டிற்குள் எங்கல்ஸ், தாறுமாறாகத் தென்ஸ்லாவியர், பிரேட்டன்ஸ், ஸ்கொட்லாந்தினத்தவர், பாஸ்க் இனத்தவர் ஆகியோரை அடக்கினார்). எங்கல்ஸினுடைய கருத்தின்படி, "ஒரு தேசிய இனத்தின் எச்ச சொச்சங்களாகிய இவை, ஹெகல்சுறியது போன்று வரலாற்றுப் போக்கினால் ஈவிரக்கமற்று நசுக்கப்பட்ட இவை, இந்தத் தேசிய குப்பை கூளம் எப்பொழுதுமே எதிர்ப்புரட்சியின் வெறிபிடித்த பிரதிநிதிகள், முற்றாக அழித்தொழிக்கப்படும்வரை அல்லது இனத்தன்மையை அறவே இழக்கும்வரை, இவை எதிர்ப்புரட்சித் தன்மைவாய்ந்தவையாய் விளங்கும். ஏனெனில்

அவற்றின் முழுவாழ்வுமே மகத்தான வரலாற்றுப் புரட்சி ஒன்றிற்கு எதிரான ஆட்சேபனையே'' இந்தக் கோட்பாட்டை வகுத்த ஹெகல், ஓர் அரசை உருவாக்குவதற்குத் தவறிய தேசிய இனங்கள் அல்லது தமது அரசை நீண்ட காலத்திற்கு முன்னர் இழந்த தேசிய இனங்கள் 'வரலாற்று அடி வழியாக வராதவை', அவை மறைவது திண்ணம் என வாதிட்டார். இதற்கு உதாரணங்களாக அவர் தென்ஸ்லாவியரைக் குறிப்பிட்டார் (பல்கேரியர், சேர்பியர் போன்றவர்கள்) இந்தப் போலிவரலாற்று, பெளதிகவதிதவாதத்தை எங்கல்ஸ் ஒரு கட்டுரையில் (1855) விரித்துரைத்தார். அதில் அவர் கூறியதாவது: "ஆயிரம் ஆண்டு வரலாற்றை அழிப்பதற்கு சர்வஸ்லாவிய இயக்கம் முனைகிறது. ஐரோப்பாவின் தேசப்படத்திலிருந்து துருக்கியையும், ஹங்கேரியையும், அரைவாசி ஜெர்மனியையும் துடைத்தளிக்காது இவ்வியக்கம் தனது குறிக்கோள்களை எய்த முடியாது." இத்தகைய வாதம் வரலாற்று பொருள் முதல்வாதத்தின் புரட்சிகர சிந்தனைகளை விட, சவ்வனி போனோரோரின் சட்டவரலாறு சிந்தனைக் குழாமின்பழமை பேண்கொள்கைகளோடு தொடர்புடையது என்பது, சொல்லாமலே விளங்கும். ஆனால் வேடிக்கை என்ன வெனில் இதே எங்கல்ஸ் அதே கால கட்டத்தில் எழுதிய ஒரு கட்டுரையில், (1853) போல்கன் தேசிய இனங்களின் விளைவாக துருக்கிய பேரரசு சிதைவது தவிர்க்க முடியாதது' என வற்புறுத்தியிருந்தார்; இது அவருக்கு எந்தவித ஆச்சரியத்தையும் அளிக்கவில்லை. ஏனெனில் சிறந்த இயக்கவியல்வாத சிந்தனையாளன் என்ற முறையில் அவர் வரலாற்றில் விதந்து பாராட்டியது "மனித விதியில் ஏற்படும் நித்திய மாற்றங்கள் அதில் நிலையாமையே நிலைபெருனது, இயக்கம் ஒன்றே அசைக்க முடியாதது"

1866ல் போலாந்து பற்றி எங்கல்ஸ் எழுதிய கட்டுரைத் தொடர் அவரது கோட்பாட்டு முரண் இன்மையை வெளிப்படுத்தியது. இத்தாலி, போலாந்து, ஹங்கேரி, ஜெர்மனி ஆகிய 'மகத்தான வரலாற்று வழிவந்த ஐரோப்

பிய தேசிய இனங்களுக்கு (இவற்றின் தேசிய ஒருமைப் பாடு, சுதந்திர உரிமை ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டது) எதிரி டையாக எங்கல்ஸ் சார்மன்னனையும் 3வது நெப்போலிய னதும் கைப்பொம்மைகளாக இருந்த 'ஐரோப்பிய முக் கியத்துவமும்' 'தேசிய வீரியமும்' அற்ற, தேசிய இனச்சுவ டுகள்' பல உடைய ருமேனியர், சேர்பியர், செக்கோஸ் லோவாக்கியர் ஆகியோரை வைத்தார். இவை பத்திரி கைக் கட்டுரைகளாகவிருந்ததால், ஒரு விஞ்ஞான நூலுக்கு ரிய கண்டிப்புத்தன்மை அவற்றிடம் காணப்படவில்லை என நாம் எங்கல்சின் சார்பாக சமாதானம் கூறலாம். ஆத னால் அவருடைய கோட்பாட்டு ரீதியான எழுத்துக்களினி ருந்து இவற்றை நாம் வேறுபடுத்த வேண்டும். மேலும், எங்கல்சின் கருத்து நிலையின் அடித்தளம் குடியாட்சிப் பாங்கானது, புரட்சிகரமானது; எவ்வாறு சார்வாதத்தை யும் அவுஸ்திரியப் பேரரசையும் தோற்கடிப்பது? ஸ்வாவிய இன வெறுப்பு வெறியினால் அவர் என்னளவேனும் உந்தப் படவில்லை. 1848ம் ஆண்டுப் புரட்சிக்கு முன்னர் அவர் எழுதிய ஒரு கட்டுரையில் "இத்தாலிய, ஸ்வாவிய இன மக்களின் விடுதலைப் பாதையிலுள்ள சகல முட்டுக்கட்டை களையும் அகற்றும் பொருட்டு" அவுஸ்திரியப் பேரரசை தோற்கடிக்குமாறு அவர் அறைகூவல் விடுத்தார். ஜெர்ம னிய பெரிய இனவெறிக்கும் எங்கல்ஸ் இரையாகவில்லை. ஹங்கேரியிலிருந்த ஜெர்மனிய சிறுபான்மை இனத்தை அவர் சாடியமை இதற்குச் சான்று பகரும் ("ஓர் அந்நிய நாட் டின் மத்தியில் இவர்கள் அர்த்தமற்ற தேசிய இனப் பண்பை விடாப்பிடியாகப் பேணுகின்றனர்").

தேசப்பிரிவினாவாதத்திற்கு எதிரான தீவிர இடது சாரிகள்.

தொழிலாளி வர்க்க சர்வதேசியத்தின்பேரால், தேசப்பிரி வினை வாதத்தை லக்ஸ்செம்பேர்க், பன்னகோயெக் ரொட்ஸ்கி (1917க்கு முன்னர்), ஸ்ரசர் போன்ற தீவிர இடதுசாரிப் போக்காளர் எதிர்த்தனர் (வெவ்வேறு அளவி லும், சில வேளைகளில் முற்றிலும் வேறுன வடிவங்களிலும்)

தேசிய இனப்பிரச்சினை குறித்து இப்போக்காளர் கடைப் பிடித்த கருத்துநிலைப்பாடே இவர்களுக்கும் வெனினுக்கு மிடையே (மற்றும்படி மார்க்சிய, புரட்சிகர அணுகுமுறையில் வெனினுக்கு இவர்கள் நெருங்கியிருந்தபோதிலும்) நிலைய முக்கிய கருத்து வேறுபாடுகளில் ஒன்றாயிருந்தது.

ரோசா லக்ஸ்செம்பெர்க்

போலிஷ் சமூகவுடைமைக் கட்சிக்கு எதிராக— போலாந்தின் சுதந்திரமே இதன் குறிக்கோள்—1893இல் ரோசா லக்ஸ்செம்பெர்க் போலாந்து ராஜ்யத்தின் சமூக ஜனநாயக கட்சியை நிறுவினார்; மார்க்சிய, சர்வதேசிய கொள்கைத் திட்டத்தை கொண்டதாக இக்கட்சி விளங்கிற்று. 'போலாந்திற்கு சுதந்திரம்' என்ற கோஷத்தை ரோசாவும் அவரது தோழர்களும் உறுதியாக எதிர்த்தனர். மாறாக, ரஷ்யாவின் தும் போலாந்தினதும் தொழிலாளி வர்க்கங்களின் நெருங்கிய உறவுகளையும் பொது தலைநிலையையும் அவர்கள் வற்புறுத்தி போலிஷ்சமூகவுடைமைக்கட்சியை சமூக-தேசபக்த கட்சியென (ஓரளவு சியாயத்துடன்) கண்டித்தனர். எதிர்காலத்தில் உருவாகவிருக்கும் ரஷ்ய ஜனநாயகக் குடியரசில் பிரதேச சுயாட்சியை—சுதந்திரத்தை அல்ல—பெறுவதற்கு போலாந்து ராஜ்யம் (சார்மன்னர் பேரரசில் இணைக்கப்பட்டிருந்த போலாந்தின் நிலப்பரப்பு) முனைய வேண்டும் என்பதே அவர்களது கருத்து. போலாந்தின் விடுதலை—செக்கோஸ்லவாக்கியா, அயர்லாந்து, அல்சேஸ்—லோரெயின் போன்ற நாடுகளின் விடுதலையைப் போல்—வெறும் முயற் கொம்பு என்று தொழிலாளி வர்க்கத்தின் ஒன்றிணையும் அரசியல் போராட்டத்திற்குப் பதிலாக 'மலட்டுத்தனமான தேசிய இனப் போராட்டங்கள்' மேற்கொள்ளப்படுவதை லக்ஸ்செம்பெர்க் எதிர்த்தார். இந்தக் கருத்துநிலைப்பாட்டிற்கான கொள்கை அடித்தளங்கள் அவர் கலாநிதிப் பட்டத்திற்கென மேற்கொண்ட ஆய்வினின்று ("போலாந்தின் கைத்தொழில் அபிவிருத்தி" (1893))

பெறப்பட்டன. இந்த ஆய்வு வற்புறுத்திய முக்கிய கருத்து வருமாறு: ரஷ்ய சந்தைகளின் உதவியால் போலாந்துகைத் தொழில் அபிவிருத்தியை எய்திவருகின்றது. எனவே ரஷ்ய பொருளாதாரத்திலிருந்து தனித்து வேறுபட்டுப் பாஸிஷ் பொருளாதாரம் இனிமேல் இயங்க முடியாது. நிலமானிய பிரபுக்களின் இலட்சியமே போலாந்தின் சுதந்திரம். கைத் தொழில் அபிவிருத்தி இந்த இலட்சியத்தின் அடித்தளத்தைத் தகர்த்துவிட்டது. போலிஷ் முதலாளிவர்க்கு கமோ (அதன் பொருளாதாரம் ரஷ்ய பொருளாதாரத்தில் தங்கியிருக்கின்றது.) போலிஷ் தொழிலாளி வர்க்கமோ (ரஷ்ய தொழிலாளி வர்க்கத்துடன் புரட்சிகர இணைப்பை ஏற்படுத்துவதிலேயே இதன் வரலாற்று நலன்கள் சார்ந்துள்ளன.) தேசிய வாதிகளல்ல சிறு முதலாளி வர்க்கமும் முதலாளித்துவதற்கு முற்பட்ட மட்டத்தினருமே ஒன்றிணைந்த, சுதந்திர போலாந்தைப்பற்றி இன்னும் கற்பனைக் கோட்டைகள் கட்டிக்கொண்டிருந்தனர்.

“தேசிய இனப்பிரச்சினையும், சுயாட்சியும்” என்ற தலைப்பில் 1908 இல் லக்ஸ்ஸெம்பெர்க் எழுதிய கட்டுரைத் தொடர் பல சர்ச்சைகளைக் கிளப்பின. (குறிப்பாகலெனின் அதனைச் சாடினார்.) அத்தொடரில் முன்வைக்கப்பட்ட முக்கிய—அதிக சர்ச்சைக்குரிய—கருத்துக்களாவன: 1) 19ம் நூற்றாண்டுக்கற்புவாதிகள் முன்வைத்த ‘வேலை செய்வதற்கு உரிமை’ போன்று, ‘தங்கப்பாத்திரங்களில் உண்பதற்கு’ ஒவ்வொருவனுக்கும் உள்ள—நகைச்சுத்தக்க-உரிமை போன்று, சுயநிர்ணய உரிமையும் கருத்தியலான; பௌதிக வதித உரிமையே. 2) ஒவ்வொரு தேசிய இனத்தினதும் பிரிந்து செல்லும் உரிமையை ஆதரிப்பது உண்மையில் முதலாளித்துவ தேசிய வாதத்தை ஆதரிப்பதாகும்; ஒரே சீரான, ஒத்ததன்மை உடையதாய் தேசிய இனம் இருப்பதில்லை—அதனுள் இருக்கும் ஒவ்வொரு வர்க்கத்துக்கும் முரண்பட்ட நலன்களும் ‘உரிமைகளும்’ உண்டு. (3) பொருளியல் நோக்கில், சிறுதேசிய இனங்களின் சுதந்திரம் - குறிப்பாக போலாந்தின் விடுதலை - பொதுப்படையாக வெறும் கனவே

வரலாற்று நியதிகள் அதனை ஒப்பவில்லை. லக்ஸ்மன் பெர்க்கைப் பொறுத்தவரை, இந்த விதிக்கு ஒரு புறநடை மட்டும்தான். இருந்தது: துருக்கிய பேரரசின் போல்கன் தேசிய இனங்கள் (கிரேக்கர், சேர்பியர், பஸ்கேரியர், ஆர்மேனியர்) இத் தேசிய இனங்கள் துருக்கியைவிட பொருளாதார சமூக, கலாசார மேம்பாடு எய்தியிருந்தன; சீர்குலைந்து கொண்டிருந்த துருக்கியப் பேரரசு இத் தேசிய இனங்களுக்கு பாரிய சுமையாய் இருந்தது. 1896 தொடக்கம் (கிரீட் என்னும் தீவில் கிரேக்க தேசிய இனக்கிளர்ச்சியைத் தொடர்ந்து) லக்ஸ்மன் பெர்க் துருக்கியப் பேரரசு ஈடேற முடியாதது—கிரீமியன் போர் காலத்தில் மார்க்ஸ்கடைப்பிடித்த கருத்து நிலைக்கு இது மாறுபட்டிருந்தது—அது தேசிய அரசுகளாக சிதைவுறுவது வரலாற்றின் முன்னேற்றத்திற்கு இன்றியமையாதது எனக் கருதலானார். சிறு தேசிய இனங்களுக்கு எதிர்காலமில்லை என்ற தனது கருத்தை அரண் செய்வதற்கு லக்ஸ்மன் பெர்க் எங்கல்சின் கட்டுரைகளை ('வரலாற்று அடிவழிவராத தேசிய இனங்கள்' பற்றியவை) மேற்கோள் காட்டினார்.

1ம் உலகப்போர் மூண்டதும் சமூக-தேசபக்த பேரலை ஐரோப்பாவை மூழ்கடித்தது: 1914இல் இதற்கு பலியாகாத இரண்டாம் அகிலத்தின் ஒரு சில தலைவர்களில் லக்ஸ்மன் பெர்க்கும் ஒருவர். அவர் மேற்கொண்ட சர்வதேச, போர் எதிர்ப்பு பிரசாரத்திற்காக லக்ஸ்மன் பெர்க் ஜெர்மன் அதிகாரிகளால் சிறையிடப்பட்டார்: 1915இல் அவர் புகழ்பெற்ற ஜூனியஸ் துண்டுப் பிரசுரத்தை எழுதி களவாக சிறைக்கு வெளியே அனுப்பினார். இப்பிரசுரத்தில் லக்ஸ்மன் பெர்க் ஓரளவிற்கு சுயநிர்ணயகொள்கையைக் கடைப்பிடித்தார்: "மக்கள்தொகுதி ஒவ்வொன்றிற்கும் சுதந்திர உரிமையையும் தத்தமது தலைவிதியைத்தாமே சுட்டுப்படுத்தும் சுதந்திரத்தையும் சமூகவுடைமைவாதம் வழங்குகிறது." எனினும், அருடைய நோக்கில், அப்பொழுதிருந்த முதலாளித்துவ அரசுகளில், குறிப்பாக குடியேற்ற நாட்டு அரசுகளில், இந்த சுயநிர்ணய உரிமை செய்யப்

படுத்தப்பட முடியாததொன்று. பிரான்ஸ், துருக்கி, சார்மன்னர் ரஷ்யா போன்ற ஏகாதிபத்திய அரசுகள் தொடர்பாக 'சுதந்திர தேர்வு' பற்றி எவ்வாறு பேசலாம்? ஏகாதிபத்திய யுகத்தில் 'தேசிய நலனு'க்குப் போராடுவது குட்டையை குழப்புவதாகும் - பெரிய குடியேறிய நாட்டரசுகளைப் பொறுத்தவரையில் மட்டுமன்று, 'ஏகாதிபத்திய சதுரங்கத்தில் வல்லரசுகளின் பகடைக் காய்களாகவிருக்கும்' சிறிய தேசங்களைப் பாறுத்த வரையிலும் கூட.

1893க்கும் 1917க்குமிடையில் லக்ஸ்செம்பெர்க் தேசிய இனப்பிரச்சினை பற்றி வகுத்த கொள்கைகள் நான்கு அடிப்படைத் தவறுகளை - கோட்பாடு, முறையியல், அரசியல் ரீதியான தவறுகள் - கொண்டவையாய் இருக்கின்றன' அவையாவன: (1) குறிப்பாக 1914க்கு முன்னர், இப்பிரச்சினையை பொருளியல்வாதமுறையில் அணுகினார்: பொருளாதார ரீதியாக போலாந்து ரஷ்யாவைச் சார்ந்து நிற்கிறது. எனவே போலாந்து அரசியல் ரீதியாக சுதந்திரமுடையதாயிருக்க முடியாது. ஒவ்வொரு அரசியல் நிலைமையின் குறிப்பான தனித்துவத்தையும் சுட்டிப்புத்தன்மையையும் இவ்வாதம் புறக்கணிக்கிறது. 1914க்குப் பின்னர், பொருளியல்வாத பொறியில் சிக்காது லக்ஸ்செம்பெர்க் தப்பிக்கொள்ளத் தொடங்கியதும், இத்தகைய வாதம் கைவிடப்படுகின்றது. தேசிய இனப்பிரச்சினை பற்றி ஜூனியஸ் துண்டுப்பிரசுரத்தில் அவர் எடுத்துரைத்த வாதங்கள் சாராம்சத்தில் அரசியல் ரீதியானவையே. (2) கலாசார மெய்மையாகவே ஒரு தேசிய இனத்தை லக்ஸ்செம்பெர்க் கருதினார். இதுவும் அரசியல் பரிமாணத்தைப் புறக்கணிப்பதாகவிருக்கின்றது. ஒரு தேசிய இனத்தின் அரசியல் பரிமாணம் பொருளியலுடனோ, கோட்பாடுடனோ வெறுமனே சமன் படுத்தப்பட முடியாதது; அதன் குறிப்பான வடிவம் சுதந்திரமான தேசிய இன அரசு (அல்லது அதனை நிறுவுவதற்கான போராட்டம்). தேசிய இன அடக்கு முறையை ஒழித்து, 'தடையற்ற கலாசார அபிவிருத்தியை' அனுமதிக்க வேண்டுமென லக்ஸ்செம்பெர்க் கருதினார். பிரிவினை வாதத்தையும், அரசியல் சுதந்திர

உரிமையையும் ஆதரிக்க அவர் மறுத்தார். சுதந்திரமான தேசிய இன அரசை நிறுவும் உரிமையை மறுப்பதே தேசிய இன அடக்குமுறையின் முக்கியவடிவங்களில் ஒன்று என்பதை உணர அவர் தவறி விட்டார்.

(3) தேசிய இன விடுதலை இயக்கங்களின் காலத்துக்கொள்வாத, குட்டி முதலாளித்துவ, பிற்போக்கு அம்சங்களை மட்டுமே அவர் கண்டாரே ஒழிய, சார்வாதத்திற்கு (பின்னர், வேறு சந்தர்ப்பத்தில், ஏகாதிபத்தியத்திற்கும் குடியேற்ற நாட்டு வாதத்திற்கும்) எதிரான அவற்றின் உள்ளார்ந்த புரட்சிகரத் தன்மைகளை இனங்காணவில்லை. வேறுவிதமாகக் கூறுவதானால் இத் தேசிய இன இயக்கங்களின் சிக்கல் மிக்க, முரண்பட்ட இரட்டைத் தன்மையை அவர் புரிந்துகொள்ளவில்லை. ரஷ்யாவைப் பொறுத்தவரை, தொழிலாளிவர்க்கத்தின் நண்பர்களாக இருந்த ஏனையவர்களின் (விவசாயிகள், அடக்கியொடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்கள்) புரட்சிகர பங்கினை லக்ஸ்செம்பெர்க் குறைத்து மதிப்பிட்டார். முழுக்க முழுக்க தொழிலாளிவர்க்கப் புரட்சியாகவே (லெனின் போன்று, தொழிலாளிவர்க்கத்தால் தலைமை தாங்கப்பட்ட புரட்சியாக அல்ல) ரஷ்யப் புரட்சியை லக்ஸ்செம்பெர்க் நோக்கினார். (4) அடக்கியொடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் தேசிய விடுதலை விழைவு 'சுற்பனுவாத', 'பிற்போக்கு' 'முதலாளித்துவத்திற்கு முற்பட்ட' குட்டி முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் கோரிக்கை மட்டுமன்று, தொழிலாளி வர்க்கம் உட்பட பொது மக்கள் அனைவரினதும் கோரிக்கையும் கூட என்பதை அவர் உணராதவறிவிட்டார். எனவே, தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரியமையை ரஷ்ய தொழிலாளி வர்க்கம் அங்கீகரித்தல் அடக்கியொடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் தொழிலாளி வர்க்கங்களுடன் அது இணைவதற்கு தவிர்க்க முடியாத நிபந்தனை என்பதையும், அவர் உணரவில்லை.

போலாந்துப் பிரச்சினை குறித்து லக்ஸ்செம்பெர்க்கிற்கும் லெனினுக்குமிடையே நிலவிய கருத்து வேறுபாடு

ளவிற்கு ரஷ்ய சர்வதேசியவாதிகளினதும் (ரஷ்ய பேரின வாதத்தை முறியடிக்க இவர்கள் முயன்று கொண்டிருந்தனர்) போலிஷ் சர்வதேசியவாதிகளினதும் (போலிஷ் சமூக-தேசபக்தியை இவர்கள் எதிர்த்தனர்.) மாறுபட்ட நோக்குக் கோணங்களின் விளைவேயாகும். ஒரு குறிப்பிட்ட நிலைமையிலிருந்து (போலாந்தின் குறிப்பிட்ட வரலாற்றுக்கட்டம்) பொது நியதியை தருவிக்க விழைந்ததால், போலாந்தின் சுதந்திரத்தை மட்டுமன்று, அடக்கியொடுக்கப்பட்ட சிறு தேசிய இனங்கள் யாவற்றின் சுதந்திரத்தையும் லக்ஸ்செம்பெர்க் மறுக்கிறார் என்பதே, லெனினின் முக்கிய கண்டனமாகும்.

ஒரு கட்டுரையில்—“போலிஷ் பிரச்சினையும் சமூகவுடைமை இயக்கமும்” (1905) என்ற தொகுப்பு நூலிற்கு வழங்கிய முன்னுரையில் - லக்ஸ்செம்பெர்க் இப்பிரச்சினையை அணுகிய முறை லெனினின் கருத்துநிலைக்கு மிக அண்மித்திருந்தது. ஒவ்வொரு தேசிய இனத்தின் மறுக்க முடியாத சுதந்திர உரிமைக்கும் ('சமூகவுடைமை வாதத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகளிலிருந்து இவ்வுரிமை எழுகின்றது)—இதனை அவர் ஒப்புக்கொண்டார்—இச் சுதந்திரத்தின் விரும்பத்தகுதன்மைக்கும்—போலாந்திற்கு இச்சுதந்திரம் விரும்பத்தக்கது என்பதை அவர் மறுத்தார் - இடையே லக்ஸ்செம்பெர்க் இக்கட்டுரையில் வேறுபாடு கண்டார். இதே கட்டுரையில்—இன்னும் ஒரு சிலவற்றிலும்—தேசிய இன உணர்ச்சிகளின் முக்கியத்துவத்தையும், ஆழத்தினையும், ஏன் நியாயத்தையும் கூட ('கலாசார மெய்மை'யாக அவற்றைக் கருதிய போதிலும்) அவர் உணர்ந்தார். ஒரு தேசிய இனத்தை அடக்கியொடுக்குவது 'சகிக்கமுடியாத காட்டுமிராண்டித்தனம்', அது 'பகைமையையும் கிளர்ச்சியையும்' உண்டுபண்ணும் என அவர் அழுத்தினார்.

ரொட்ஸ்கி

தேசிய இனப்பிரச்சினை யைப்பற்றி 1917ம் ஆண்டுக்கு முன்னர் ரொட்ஸ்கி எழுதியவை அங்கும் இங்குமாகப் பொறுக்கி இணைத்த தன்மை வாய்ந்தவை (அவற்றைச் சாடுவதற்கு இதேபதத்தினைத்தான் லெனின் கையாண்டார்) எனலாம்; லக்ஸ்ஸெம்பெர்க்கினதும் லெனினினதும் கருத்து நிலைப்பாடுகளுக்கிடையே இடைப்பட்ட ஒன்றாய், 'சாம்பாராய்' இவை விளங்கின. குறிப்பாக 1914க்குப் பின்னர்தான் தேசிய இனப்பிரச்சினை பற்றி ரொட்ஸ்கி அக்கறை கொள்ள லானார். 'போரும் அகிலமும்' (1914)—சமூக—தேசபக்திக்கு எதிரான கண்டன நூல்—என்ற துண்டுப் பிரசுரத்தில் இப்பிரச்சினையை ஒரு வேறு-முரண்பட்டதும் கூட—நோக்குக் கோணங்களிலிருந்து அணுகினார்.

(1) வரலாற்று பொருளாதார அணுகுமுறை: உலகளாவிய பொருளாதார அமைப்பிற்கு வழிகோலும் உற்பத்திச் சக்திகளுக்கும் தேசிய அரசு என்ற குறுகிய அமைப்பிற்கும் இடையே உள்ள முரண்பாட்டின் விளைவே உலகப் போர். எனவே, தனித்த பொருளாதார அலகு என்ற முறையில் தேசிய அரசு அழிந்தொழிக்கப்படுவதை ரொட்ஸ்கி பறைசாற்றினார். கண்டிப்பான பொருளியல் நோக்கில், இது முற்றிலும் நியாயப்படுத்தப்படக்கூடிய கூற்றே. ஆனால் இந்த எடுப்பிலிருந்து அவர்பெற்ற முடிவு யாதெனில்: தேசிய அரசு முற்றாக அழிந்தொழிந்துவிடும், சதிர்காலத்தில் (கலாசார, கோட்பாட்டு, உளவியல் சார்ந்த மெய்மையாகவே தேசிய அரசு என்ற எண்ணக்கரு இருக்க முடியும் என்பதே. இது தர்க்கவியல் ரீதியாகப் பெறப்பட்ட முடிவல்ல. ஒரு தேசிய அரசின் பொருளாதாரச் சுதந்திரம் அற்றுப் போவது அது அரசியல் ரீதியாக மறைவதற்குச் சமனாகாது. லக்ஸ்ஸெம்பெர்க்கைப் போன்று ரொட்ஸ்கியும் தேசிய இனத்தை பொருளியல் அல்லது கலாசார ரீதியாக குறுக்கி நோக்கியதால், இப்பிரச்சினையின் குறிப்பான அரசியல் பரிமாணத்தை நோக்கியதால், இப்பிரச்சினையின் குறிப்பான அரசியல் பரிமா

னத்தைக் காணத்தவறிவிட்டார். பொருளாதார, கோட்பாட்டுத் துறைகளுடன் இடைத்தொடர்புகள் இருந்த போதிலும், துவற்றிலிருந்து தனிவேறுபட்டு தேசிய அரசு ஒரு மெய்மையாகவுள்ளது. (2) சுட்டிப்பான அரசியல் அணுகுமுறை: தேசங்களுக்கிடையே சமாதானம் நிலவுவதற்கு தேசிய இனங்களுக்கு சுய நிர்ணய உரிமை இருத்தல் வேண்டும் என ரொட்ஸ்கி-லக்ஸ்செம்பெர்க்கைப் போலல்லாது வெளிப்படையாகவே கூறினார். இச்சமாதானத்தை 'ராஜதந்திரிகளின் சமாதான'த்திலிருந்து வேறுபடுத்தினார். போலாந்து, ஹங்கேரி, ருமேனியா, பல்சேரியா, சேர்பியா, பொலீயா ஆகியவற்றின் சுதந்திரத்தை அவர் ஆதரித்தார், மேலும், தொழிலாளி வர்க்கசர்வ தேசியத்திற்கும் தேசிய இன உரிமைகளுக்கும் இடையே உள்ள இயக்கவியல் தொடர்பினை, கூர்ந்த மதிநுட்பத்தோடு ரொட்ஸ்கி விளக்கினார்: சமூக—தேசபக்தர்களால் அகிலம் சிதைக்கப்பட்டமை சமூகவுடைமைவாதத்திற்கு எதிரான குற்றம் மட்டுமல்ல, 'மிக விரிந்த, சரிபான அர்த்தத்தில் தேசிய இன நலனிற்கும்' எதிரானது என அவர் சுட்டிக் காட்டினார், ஏனெனில் ஜனநாயக அடிப்படைகளிலும், தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை அடிப்படையிலும் ஐரோப்பாவை புனர்நிர்மாணம் செய்யவல்ல ஒரேயொரு சக்தியை அது சிதைத்துவிட்டதால்.

1915இல் ரொட்ஸ்கி எழுதிய கட்டுரைத் தொடரில்—தேசிய இனமும் பொருளாதாரமும்—தேசிய இனப்பிரச்சினையை மேலும் திட்பநுட்பமாய் வரையறுப்பதற்குமுயன்றார். ஆனால் அவற்றில் தென்பட்ட ஒருவகை மயக்கம், முரண்கள் அவரின் சிந்தனை இன்னும் தெளிவடையாததைப் புலப்படுத்தின. சந்தைகளையும் உற்பத்திச் சக்திகளையும் பெருப்பிப்பதற்கான தேவையை ஆதாரமாகக் கொண்டு தமது அரசியல் நிலையை நியாயப்படுத்த விழைந்த சமூக-ஏகாதிபத்தியவாதிகளுக்கு எதிராக முதலில்

அவர் கண்டனக்களை தொடுத்தார். முறையியல் தோக்கில் இக் கண்டனம் பொருளியல்வாதத்தை நிராகரிப்பதுபோல் தோன்றியது; ஆர், பொருளாதாரத் துறையில் சாத்தியப் பாடான உச்சப்பெருக்கத்தை மார்க்சிய வாதிகள் விரும்புகின்றனர். ஆனால் தொழிலாளர் இயக்கத்தை பிளவுபடுத்தி, 'சீர்குலைத்து' பலவீனப்படுத்துவதன்மூலம் அல்ல. ரொட்ஸ்கியின் வாதம் சற்று குழப்பமுற்றிருந்தது: தொழிலாளர் இயக்கமே 'நவீன சமுதாயத்தின் மிக முக்கிய உற்பத்திச்சக்தி' என அவர் குறிப்பிட்ட போதிலும் அரசியல் அளவுகோலின் அடிமுக்கியத்துவத்தினையே வலியுறுத்தினார். 'பொருளாதார அபிவிருத்தியின் மையப்படுத்தும் தேவைகள்' பற்றி அவர் இக்கட்டுரைகளில் சுட்டுகிறார் உற்பத்திச் சக்திகளின் பெருக்கத்திற்கு தேசிய அரசு முட்டுக்கட்டையாய் இருப்பதனால் இத்தேவைகள் அதனை அழிப்பதற்கு நிர்ப்பந்திக்கின்றன. இத் 'தேவை'களையும் ரொட்ஸ்கி ஒப்புக்கொண்ட தேசிய இன சுய நிர்ணய உரிமையையும் எவ்வாறு இயைபுபடுத்துவது? இச்சங்கடமான நிலையிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்வதற்கு ரொட்ஸ்கி அடித்த கொள்கைக்குத்துக்கரணம் அவரை மீண்டும் பொருளியல்வாதத்திற்குள் சிக்க வைத்தது; 'அரசு, சாராம்சத்தில் பொருளாதார நிறுவனமாகியதால், பொருளாதார அபிவிருத்தியின் தேவைகளுக்கு தன்னை இயைபுபடுத்திக்கொள்ள நிர்ப்பந்திக்கப்படும்' எனவே தேசிய அரசு 'ஐரோப்பிய குடியரசில்' கரைந்துவிடவே, பழைய அரசமைப்பிலிருந்தும் பொருளாதார அமைப்பிலிருந்தும் விடுபட்ட தேசிய இனம் 'கலாசார அபிவிருத்தி' துறையில் சுயநிர்ணய உரிமையைப் பெற்றிருக்கும்.

1917 இல் இத்தகைய 'பொறுக்கி இணைத்த' கருத்து நிலைப்பாடுகளை ரொட்ஸ்கி கைவிட்டு வெனிஸின் தேசிய இனக்கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தார்: 'சோவியத் ஒன்றியத்தின் எதிர்காலம் எவ்வாறு அமையினும் .. வெனிஸின்

தேசிய இனக்கொள்கை மனிதகுலத்தின் அழியாச் செல்வங்களில் இடம்பெறும்.''

லெனினும் சுயநிர்ணய உரிமையும்:-

லெனின் பெரிதும் விரிவுபடுத்திய மார்க்சிய கோட்பாட்டுத் துறைகளில் தேசிய இனப்பிரச்சினையும் ஒன்றாகும்; மார்க்சின் எழுத்துக்களின் அடிப்படையில்—ஆனால் அவற்றிற்கு மிக அப்பாலேசென்று—தேசியஇனசுய நிர்ணய உரிமை என்ற கோஷத்தின் அடித்தளத்தில் லெனின் தொழிலாளி இயக்கம் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய தெளிவான, புரட்சிகர தந்திரோபாயங்களை விரித்துரைத்தார். ஏனைய அச்சாலத்திய மார்க்சிய வாதிகளின் கருத்துநிலைப்பாடுகளைவிட (இப்பிரச்சினையில் லெனினுக்கு மிக அண்மித்திருந்த கோட்பாட்டினதும் ஸ்டாலினினதும் கருத்துகளைவிட) லெனினின் கொள்கை மிக முன் சந்தர்தாயிருந்தது.

1914க்கு முன்னர் கோட்பாட்டின் கருத்துநிலை லெனினின் கருத்தை ஒத்ததாய் இருந்தது. ஆனால் மொழியே தேசிய இனத்தின் அடிப்படை என அவர் ஒருதலைப்பட்சமாகவும் பிரத்தியேகமாகவும் வற்புறுத்தியமையும், தேசிய இனங்களின் பிரிந்து செல்லும் உரிமையை வரையறுப்பதில் அவர் காட்டிய துணிவின்மையும் தெளிவின்மையும், அவரை லெனினின் கருத்து சிலையிலிருந்து வேறுபடுத்துகின்றன. 1914க்குப் பின்னர் போர்ச்சூழலிலே தேசிய இனங்களின் உரிமைகள் குறித்து கோட்பாட்டைப் பிடித்த தெளிவற்ற, முரண்பட்ட கருத்து நிலைகள் 'ஆசாடபூதித் தன்மையானவை' 'சந்தர்ப்பவாதத்தல்வை' வாய்ந்தவை என லெனினினால் வன்மையாகக் கண்டிக்கப்பட்டன.

ஸ்டாலினின்:-

'மார்க்சியமும் தேசிய இனப்பிரச்சினையும்' என்ற ஸ்டாலினின் புகழ்பெற்ற கட்டுரையைப் பொறுத்த

தவரை, லெனினே இதனை எழுதுமாறு ஸ்டாலினை வியன்
 னூவிற்கு அனுப்பினார் என்பது உண்மையே. பெப்ரவரி
 1913இல் கோர்க்கிக்கு லெனின் எழுதிய கடிதத்தில் "ஒரு
 பெரிய கட்டுரையை தயாரித்துவரும் அற்புத ஜோர்ஜி
 யனை"ப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார் என்பதும் உண்மையே
 ஆனால் கட்டுரை முடிந்ததும் லெனின் அதைப்பற்றி ஆர்
 வங் சொண்டிருந்தார் என - கட்டுக்கதைகள் கூறுவதுபோல
 — சொல்வதற்கில்லை. தேசிய இனப்பிரச்சினை குறித்து
 லினின் பல கட்டுரைகளை வரைந்தபோழுதிலும் ஸ்டா
 லெனின்கட்டுரையைப்பற்றிகுறிப்புகள்தவறுமில்லை. ஒரேஒரு
 தடவைதான், அதுவும் போகிற போக்கில், டிசம்பர் 28,
 1913இல் லெனின் எழுதிய ஒரு கட்டுரையில் இது பற்றி ஒரு
 சிறு குறிப்பு இருக்கின்றது. ஸ்டாலினின்கட்
 டுரையில் இடம்பெற்றுள்ள முக்கிய கருத்துக்கள் போல்
 செவிக் கட்சியினதும், லெனினதும் கருத்துக்களே என்பது
 வெளிப்படை. ஸ்டாலினின் கட்டுரைக்கு தூண்டுகோலாக
 விருந்து, அதை மேற்பார்வை செய்து, வரிக்குவரி திருத்தி
 யவர் லெனினே என ரொட்க்கூறுவது ஐயப்பாடானது.
 மாறாக, சில முக்கிய விடயங்களில் ஸ்டாலினின்கட்டுரை
 லெனினின் எழுத்துக்களிலிருந்து மறைமுகமாகவும், வெளிப்
 படைபாகவும் வேறுபடுகின்றது: ஏன், முரண்படுகின்றது.
 என்று கூடக் கூறலாம்: (1) 'தேசிய குணவியல்பு', 'தேசிய
 இனங்களின் பொது உளவியல் அமைப்பு', 'உளவியல்
 ரீதியான தனித்துவம்' போன்ற கருத்துருவங்கள் லெனினின்
 வாதத்தின்பாற்பட்டவையல்ல. உண்மையில் இவைமார்க்
 சிய ஆய்வுமறையோடு அல்ல மக்களிடையே நிலவும்விஞ்
 ஞான நிலைக்கு முற்பட்ட:மேலோட்டமான ஐதிகங்களோடு
 சம்பந்தமுற்றவை. (2) பொது மொழி, நிலப்பரப்பு, பொரு
 ளாதார வாழ்வு. உளவியல் அமைப்பு ஆகிய தன்மை
 கள் ஒருங்கே உள்ளபோதுதான் ஒரு தேசிய இனம் இருக்
 கின்றது என, ஸ்டாலின் மொட்டையாகக் கூறினார்.
 ஸ்டாலினின் கொள்கைகளை உள்ள தெகிழாமை

யையும், கட்டுப்பெட்டித்தனத்தையும் லெனிநிடம் ஒரு போதும் காணமுடியாது. ஸ்டாலினின் கருத்துப்படி 19ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிக்கு முன்னர் ஜோர்ஜியா ஒரு தேசமா இருக்கவில்லை. ஏனென்றால் 'பொதுப் பொருளாதாரம்' அதற்கு வாய்க்கப் பெற்றிருக்கவில்லை. இதே அளவு கோலைப் பயன் படுத்துவதென்றால் ஜெர்மனியும் (சுங்க இணைப்பிற்குமுன்பு) ஒரு தேசமாக கருதப்பட்டிருக்கவியலாது. லெனிநின் எழுத்துக்களில் எங்கேயாவது தேசிய இனத்தைப் பற்றிய இத்தகைய அறுதியான, வளைத்து கொடுக்காத, தன்னிச்சையான வரையறையைக் காணமுடியாது. (3) பல இன அரசில் இங்கும் அங்கு மாய் சிதறுண்டு வாழும் இனக்குழுக்கள் ஒன்றுபடுவதன் அல்லது சேர்வதற்கான சாத்தியப்பாட்டை ஒப்புக் கொள்ள ஸ்டாலின் வெளிப்படையாகவே மறுத்தார். பால்டிக் மாகாணங்களில் வாழும் ஜெர்மனியரையும், ட்ரான்ஸ் காசேசியாவிலுள்ள ஜெர்மனியரையும் தனித்தேசிய இனமாக ஒன்றிணைக்க முடியுமா என்ற வினாவை எழுப்பி, அவர் அளித்த விடை; 'நினைத்தே பார்க்க முடியாது', 'சாத்தியப்படாது' 'கற்பனாவாதமானது'. மாறாக எந்தவொரு அரசிலும் வாழும், எந்த இனத்தவராயினும் ஒன்று சேரும் சுதந்திரம் அவர்களுக்கு உண்டு என லெனின் முழுமூச்சாக வாதாடினார். அவர் உதாரணங்களாகச் சுட்டிக் காட்டியவர்கள் அதே கோக்கேசிய, பால்டிக், பெட்ரோகிரேட் ஜெர்மனியரைத்தான். ஒரு நாட்டில், ஏன் முழு உலகத்தில், சிதறுண்டு வாழும் ஒர் இனத்தவர் எல்லாவகையிலும் ஒன்று சேர்வதற்கு உரிமையுள்ளவர்கள்; தோல்தடித்த, அதிகாரவர்க்க நோக்கு நலையிலே தான் இந்தச் சுதந்திரம் மறுக்கப்படமுடியும், அதை எதிர்த்துவாதிடமுடியும், என்றும் லெனின் கூறினார்.

(4) அடக்கியொடுக்கும் ரஷ்யப்பேரின தேசியவாதத்திற்கும், அடக்கியொடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் தேசிய வாதத்திற்குமிடையே ஸ்டாலின் வேறுபாடுகாண

வில்லை. ஒரே முச்சில் அவர் 'மேலிருந்து வரும்' சார்மன் னர்களின் "போர்க்கோலமும் அடக்கியொடுக்கும் தன்மையுமுள்ள" தேசிய வாதத்தையும் போலிஷ் இனத்தவர், யூதர், ஜோர்ஜியர், உக்கிரேனியர், ஆகியோரின் 'கீழிருந்து எழும் சில வேளை வெறும் இனவெறியாக மாறும் தேசிய வாதத்தையும்', கண்டித்து நிராகரித்தார். 'மேலிருந்து' வரும் தேசிய வாதத்திற்கும் 'கீழிருந்து எழும்' தேசியவாதத்திற்குமிடையே அவர் வேறுபாடு காணத்தவறியமை மட்டுமன்று, தேசியவாத இயக்கத்திற்கு முன்னால் ஒடுக்கப்பட்ட நாடுகளில் உறுதியாக நிற்காத சமூக-ஜனநாயக வாதிகளை ஸ்டாலின் மிக வன்மையாகக் கண்டித்தார். இதற்கு மாறாக, அடக்கியொடுக்குபவரின் தேசியவாதத்திற்கும் அடக்கியொடுக்கப்பட்டவரின் தேசியவாதத்திற்குமிடையே உள்ள வேறுபாடு திட்டவட்டமானது என லெனின் கருதியதுடன், ரஷ்ய பேரினவாதத்திற்கு, அறிந்தோ அறியாமலோ சரணடைந்தவர்களை அவர் எப்பொழுதும் மிகவும் கடுமையாகத், தாக்கினார். அவரது கண்டனத்துக்குள்ளானவர்களில் முக்கியமானவர்கள், அடக்கியொடுக்கப்பட்ட தேசிய இனத்தைச் சார்ந்த மார்க்சிய சமூக-ஜனநாயக வாதிகள் என்பது தற்செயலானதன்று. போலாந்தைச் சேர்ந்த இவர்கள், போலிஷ்-தேசியவாதத்தை உறுதியாக எதிர்த்ததன் விளைவாக ரஷ்யபேரரசிலிருந்து பிரிந்து செல்வதற்கு போலாந்திற்கு உரிமை உண்டு என்பதனை மறுத்தனர். லெனினுக்கும் ஸ்டாலினுக்குமிடையே இருந்த இவ்வேறுபாடு மிக முக்கியமானது. பின்னர் இருவருக்குமிடையே ஜோர்ஜியாவின் தேசிய இனப்பிரச்சினை (டிசம்பர் 1922)—லெனினின் பிரசித்திபெற்ற 'இறுதிப் போராட்டம்'—குறித்து தோன்றிய உக்கிரமான கருத்து வேறுபாட்டின் வித்து இதில் அடங்கியிருந்தது.

லெனின்

ஸ்க்ஸ்செம்பெர்க், ரொட்ஸ்கி, பனக்கோயேக் ஆகி

யோரைப்போன்றுதான், லெனினும் தொழிலாளி வர்க்க சர்வதேசியம் என்ற தொடங்கு நிலையிலிருந்து தேசிய இனப்பிரச்சினையை அணுகினார். ஆனால், புரட்சிகர இடது சாரித் தோழர்களைவிட, சர்வதேசியத்திற்கும் தேசிய உரிமைக்குமிடையே உள்ள இயக்கவியல் தொடர்பை லெனின் நன்கு புரிந்து கொண்டார். முதலாவதாக, பிரிந்து செல்லும் சுதந்திரமே தேசிய இனங்களுக்கிடையே சுதந்திரமான, தன்விருப்பார்ந்த ஒத்துழைப்பையும், கூட்டுறவையும், இறுதியில் ஒருங்கிணைப்பையும், சாத்தியமாக்கும் என்பதை அவர் உணர்ந்தார். இரண்டாவதாக, அடக்கியொடுக்கும் தேசத்திலுள்ள தொழிலாளி இயக்கம் அடக்கியொடுக்கப்பட்ட தேசிய இனத்தின் சுயநிர்ணயஉரிமையை அங்கீகரிப்பதினாலேயே ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் பகைமையையும் ஐயுறவையும் போக்கி, முதலாளி வர்க்கத்திற்கெதிரான சர்வதேசப் போராட்டத்தில் இரு தேசிய இனங்களின் தொழிலாளி வர்க்கங்களையும் ஒன்றுபடுத்த முடியும் என, அவர் மேலும் உணர்ந்தார்.

இதேபோன்று, தேசிய-ஜனநாயக போராட்டங்களுக்கும் சமூகவுடைமைப்புரட்சிக்குமிடையே உள்ள இயக்கவியல் தொடர்பை லெனின் புரிந்து கொண்டார். அடக்கியொடுக்கப்பட்ட தேசிய இனத்தின் வெகுஜனங்கள் (தொழிலாளி வர்க்கம்மட்டுமன்று, விவசாயிகளும், குட்டிமுதலாளிகளும்) பிரக்ஞையுள்ள தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நண்பர்கள் என்பதை அவர் விளக்கினார். முதலாளித்துவத்திற்கும், முதலாளித்துவ அரசிற்கும் எதிராக இந்த 'பல்வேறுப்பட்ட, முரண்பட்ட, பல்தரப்பட்ட கும்பலின்' 'பிற்போக்கான கற்பனைகளையும், தவறுகளையும், பலவீனங்களையும்' கொண்ட குட்டி முதலாளிகளும், பின்தங்கிய தொழிலாளர்களும் இதில் அடங்குவர்) போராட்டத்திற்கு தலைமை தாங்குவது பிரக்ஞையுள்ள தொழிலாளி வர்க்கத்தின் பணி. ரஷ்யாவைப் பொறுத்தவரை, ஏப்ரல் 1917க்குப் பின்னரே—நிரந்தரப் புரட்சிக் கொள்கையை லெனின்

கடைப்பிடிக்கத் தொடங்கியதும்—ரஷ்யப் பேரரசிற்குள்ளிருந்த அடக்கியொடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் தேசிய விடுதலைப் போரை ஜனநாயக இயக்கமாக மட்டுமல்ல சோவியத் சமூகவுடையைப் புரட்சியில் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நண்பனாகவும் லெனின் காணத் தொடங்கினார் என்பது உண்மையே.

முறையியல் நோக்குக் கோணத்தில், பெரும்பாலான சமகாலத்தவர்களிலிருந்து லெனின் மேம்பட்டு நிற்பதற்கு முக்கிய காரணம் 'அரசியலைத் தலைமை தாங்க நெறிப்படுத்திவிடும்' அவரது ஆற்றலே. ஒவ்வொரு பிசிரச்னையினதும் ஒவ்வொரு முரண்பாட்டினதும் அரசியல் பரிமாணத்தை இனங்கண்டு அதற்கு முக்கியத்துவமளிப்பதில் அவர் விடாப்பிடியாக, வீட்டுக்கொடுக்காத, அஞ்சாநெஞ்சம் கொண்டவராய் விளங்கினார்.

தேசிய இடைப்பிரச்சினையைப் பொறுத்தவரை, பெரும்பாலான ஏனைய மார்க்சிய எழுத்தாளர்கள் அதன் பொருளாதார, கலாசார, உளவியல் பரிமாணங்களை மட்டுமே கண்ட பொழுதில், சுயநிர்ணய பிரச்சினை 'முழுக்கமுழுக்க அரசியல் ஜனநாயகத் துறைக்கேபிரத்தியேகமாக உரியது' என லெனின் தெட்டத் தெளிவாகக் கூறினார். (அதாவது, அரசியல் ரீதியாக பிரிந்து சென்று சுதந்திரமான தேசிய அரசைநிறுவும் உரிமைத்துறையைச் சார்ந்தது) மேலும், தனக்கும் ஏனையவர்களுக்குமிடையே இருந்த வேறுபாடுகளிற்கான முறையியல் அடித்தளத்தினை லெனின் நன்கு உணர்ந்திருந்தார்: " 'தன்னாட்சி உரிமை' பெற்றுள்ள தேசிய இனம் 'இறைமை'யுள்ள தேசிய இனத்திற்குச் சமமாக உரிமைகளை அனுபவிப்பதில்லை; அரசியல் கருத்துருவங்களையும், வகைப்பாட்டுமுறைகளையும் ஆய்வதை எமது போலிஷ் தோழர்கள் பிடிவாதமாக தவிர்த்திருக்காவிட்டால் இதனை அவர்கள் உணரத்தவறியிருக்கமாட்டார்கள்' அரசியல் செயற்பாங்குகள் ஒரளவு தன்னாட்சி வாய்ந்தவை

என்பதை லெனின் புரிந்து கொண்டதால், தேசிய இனப் பிரச்சினையை ஆராயும்போது அகநிலைப்பாடுவாதத்தையும் பொருளியல்வாதத்தையும் அவரால்தவிர்த்துக் கொள்ள முடிந்தது.

லெனினைக் கவர்ந்த (தேசிய இனப்பிரச்சினையின்) அரசியல் பரிமாணம் இராஜதந்திரிகளும், படைகளும் அக்கறை கொள்ளும் பரிமாணமல்ல எனக் கூறவேண்டியதில்லை. இந்த அல்லது அந்ததேசிய இனத்திற்கு சுதந்திர அரசு உண்டோ அல்லது இரு அரசுகளுக்கிடையிலான எல்லைகள் என்ன என்பவை பற்றி அவர் அக்கறைப்படவேயில்லை. அவரது குறிக்கோள் ஜனநாயகமும் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் சர்வதேச ஒற்றுமையுமே. இவை இரண்டிற்கும் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும், மேலும் அரசியல் பரிமாணத்திலேயேபுலன் செலுத்துவதினால் அவரது சுயநிர்ணயக் கொள்கை தேசியவாதத்திற்கு எந்தவித விட்டுக் கொடுப்பும் செய்யவில்லை; அது ஜனநாயகப் போராட்டத்தினதும், தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியினதும் துறையிலேயே நிலை பெற்றுள்ளது,

லெனினின் நோக்கில் இவ்விருகுறிக்கோள்களும் சம முக்கியத்துவம் பெற்றிருக்கவில்லையென்பது உண்மையே; உலகத்தொழிலாளிவர்க்கத்தின்புரட்சிகரவர்க்கப் போராட்டத்தின் நலன்களே ஜனநாயகக் கோரிக்கைகளை விடமுதன்மைப்படுத்தப்படல் வேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக லெனினின் கருத்துப்படி, குறிப்பிட்ட ஒருகுடியரசு இயக்கம்பிற்போக்கின் கருவியாகவிருந்தால், மார்க்சியவாதிகள் அதனை ஆதரிக்கமாட்டார்கள். இதன் தாற்பரியம் தொழிலாளர் இயக்கம் குடியரசுவாதத்தை தனது வேலைத்திட்டத்திலிருந்து நீக்கிவிட வேண்டும் என்பதல்ல, இதேபோன்று தான் சுயநிர்ணயத்தைப் பொறுத்தவரையும், சிலபுறநடைகள் இருந்தபோதிலும், ஒவ்வொரு தேசிய இனத்திற்கும்பிரிந்து செல்லும் உரிமை இருத்தலே பொதுவிதி. உண்மையில், தொழிலாளரிடையே சர்வதேச ஒற்றுமையை

உருவாக்குவதற்கு சுயநிர்ணய. அங்கீகாரம் அடிப்படை முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்ற வெனினின் ஆய்வ 'புற நடைகளின்' (அதாவது தொழிலாளிவர்க்க நலன்^a னுக்கும் தேசிய இனங்களின் ஜனநாயக உரிமைகளுக்குமிடையே முரண்பாடு) சாத்தியப்பாட்டடைக்கூடத் தவிர்க்கும் போக்கை உள்ளடக்கியது எனலாம்.

முடிவு: வரலாற்றின் படிப்பினை.-

தேசிய இனப்பிரச்சினை குறித்து மார்க்சியவாதிகளிடையே ஏற்பட்ட குறிப்பான விவாதங்களுக்கு வரலாறு விடையளித்துவிட்டது. 1ம் உலகப் போருக்குப் பின்னர், பல இனங்களைக் கொண்டிருந்த அவுஸ்திரியா-ஹங்கேரி அரசு பற்பல தேசிய அரசுகளாக சிதைந்தது. "சாராம் சத்தில் பிற்போக்கான தேசிய இனம்" என எங்கெல்சால் வர்ணிக்கப்பட்ட 'பாஸ்க்ஸ்' இன்று ஸ்பெயினில் புரட்சிகர போராட்டத்தின் உச்சத்தில் நிற்கின்றனர். முதலாளித்துவ கற்பனாவாதம் என லக்ஸ்செம்பெர்க்கால் சுட்டப்பட்ட போர்லாந்தின் மறுஇணைவு 1918இல் நனவாகியது. 'வரலாற்று அடிவழியாகவராத' செக்இனம்—'தேசிய விரியம்' இல்லாததால் அது மறைந்துவிடுவதுதிண்ணம் என எங்கெல்ஸ் கூறினார்—ஸ்லோவாக் இனத்துடன் தன்விருப்பார்ந்த அடிப்படையில் இணைந்து ஓர் அரசினை நிறுவியது.

தேசிய இனம் என்பது வெறுமனே கருத்தியலான, புறநிலை அளவுகோல்களின் தொகுப்பு அல்ல என்பதனை 1917க்குப் பின்னர் நிகழ்ந்த வரலாறு எண்பிக்கிறது. அகநிலைப்பாடான கூறு அதாவது தேசிய இன அறிவுணர்வு, தேசிய இன அரசியல் இயக்கம் ஆகியவையும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. இந்த 'அகநிலைக்காரணிகள்' வானத்திலிருந்து விழுந்தவையல்ல என்பது வெளிப்படை; சில வரலாற்று நிலைமைகளின்—துன்புறுத்தல், அடக்கியொடுக்குதல் ஆகியவை—விளைவே இவை. இதிவிருந்து 'சுயநிர்ணயம்' என்றபதத்திற்கு இன்னும் விரிவான அர்த்தம்

இருக்க வேண்டுமென்பது புலனாகின்றது; அது 'பிரிவினை'யை மட்டுமல்ல, 'தேசியஇனத்தின் உளதாம் தன்மை' யோடு தொடர்பு பட்டிருத்தல் வேண்டும். ஒருசமூகம் தேசிய இனமா இல்லையா என்பதை அந்தச் சமூகமே தீர்மானித்தல் வேண்டும். 'புறநிலைப்பாடான அளவுகோல்களை' (ஸ்டாலின் வகையினத்தைச் சார்ந்த) ஏந்திய, வரட்டுவாத புத்தகப்புழு வல்லுநர்கள் அல்ல. (ரொட்ஸ்கியின் கூற்றை ஒப்புநோக்குக; அமெரிக்க கறுப்பினத்தவரைப்பற்றி அவர்கூறியதாவது; "இவ்விடயத்தில் வெறும் கருத்தியலான அளவுகோல் அல்ல, வரலாற்றுணர்வும் உணர்வுகளுமே வரையறுப்பானவை")

மாறாக, வுட்ரோ வில்சனின் காலத்திலிருந்து, ஜனநாயகம், தேசங்களின் சமத்துவம், சுயநிர்ணய உரிமை என்ற சுலோகங்களை அபகரித்த தன்மூலம் வல்லரசுகளின் தேசியவாதம் தனது கோட்பாட்டு ஆயுதக் களஞ்சியத்தை மீண்டும் நிரப்பிக்கொண்டது. எங்கும் முதலாளித்துவ அரசியல்வாதிகள் இக் கொள்கைகளைப் பிரகடனம் செய்கின்றனர். "சுயநிர்ணயக் கொள்கையை நிலைநாட்டுவதற்காக, தென்வியத்நாம் மக்கள் தமது எதிர்காலத்தை சுதந்திரமாகத் தேர்ந்து கொள்வதற்காக, நாம் போராடுகிறோம்" என 1916 இல் அமெரிக்க ஜனாதிபதி வின்டன் ஜான்சன் கூறினார் 19ம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர்-அப்பொழுது ஆபிரிக்காவில் கிளர்ச்சியொன்று ஏற்பட்ட சமயம் ரெயிட்ஸ்கே என்பவர் பின்வருமாறு எழுதினார்: "காட்டுமிராண்டிசனாடின் போரிடும்போது சாதாரணமாக போரில் கடைப்பிடிக்கும் கொள்கைகளை மேற்கொள்வது வெறும் பரிகாசமே. காப்பிரி சிற்றினத்தைத் தண்டிப்பதற்கு அதன் கிராமங்களுக்கு தீழுட்ட வேண்டும், ஏனென்றால் அது ஒன்றே பயன்முனைப்பான பரிகாரம்"—சிறு தேசிய இனங்கள் குறித்து வல்லரசுகள் கடைப்பிடிக்கும் கொள்கை இனங்கண்டு கொள்ள முடியாத அளவிற்கு எவ்வளவு மாற்றமுற்றிருக்கின்றது!.

இன்று தொழிலாளி இயக்கத்திற்கு குந்தகம் விளைவிக்கக் கூடியது லக்ஸ் செம்பெர்க் போன்ற நல்லெண்ணம்

கொண்டவர்களின் தவறுகளால் ஏற்படும் 'குழந்தைப் பிள்ளைத்தனமான கோளாறு' அல்ல பேரின வாதம், முதலாளித்துவ தேசிய வாதத்திற்கு சரணடையும் சந்தர்ப்பவாதம் (ரஷ்ய, சீன அதிகாரப்பணிக்குழு வர்க்கங்களாலும் அவர்களின் சீடர்களாலும் அனைத்துலகிலும் இவை பரப்பப்பட்டு வருகின்றன) ஆகியவையே இன்று பெரும் திங்கை விளைவிக்க வல்ல 'வைாசுக்கள்'. தேசிய இனப்பிரச்சினை குறித்த 'அதிதீவிர இடதுசாரிவாதம்' இன்று பெரும்பாலும் மடிந்து விட்டது. புரட்சிகர இடதுசாரி வட்டாரங்கள் சிலவற்றில்தான் இன்றும் லக்ஸ்மெம்பெர்க்கின் கருத்துக்கள் ஈனமாக எதிரொலிக்கின்றன: 'தொழிலாளிவர்க்க ஒற்றுமை' யினதும் சர்வதேசியத்தினதும் பேரால் தேசிய விடுதலை இயக்கங்கள் கருத்தியலாக எதிர்க்கப்படுகின்றன. இதே போன்றுதான் 'பிற்போக்கான தேசிய இனங்கள்' என்ற எங்கல்சன் கருத்தைப் பொறுத்தவரையும். இன்றைய தேசிய இனப்பிரச்சினைகள் சிலவற்றை நோக்குவோமாயின்—தேசிய, குடியேற்ற, சமய, இன அம்சங்கள் பின்னிப்பிணைகிறுக்கும் சிக்கலான பிரச்சினைகள்—எடுத்துக்காட்டாக அராபிய—இஸ்ரேலியப் பிணக்கு, வட அயர்லாந்தில் கத்தோலிக்க—புரட்டஸ்தாந்திய போராட்டம்,—(புரட்சிகர இடதுசாரி இயக்கத்தை இரு முரண்பட்ட 'பாவச்சோதனைகள்' இடர் செய்கின்றதைக் காணலாம், பலஸ்தீனியரின் அல்லது வட அயர்லாந்துக் கத்தோலிக்கரின் தேசிய இயக்கத்தின் நியாயத்தை மறுப்பதே முதல் 'பாவச்சோதனை': இவ்வியக்கங்களை 'குட்டி முதலாளித்துவ' இயக்கங்கள், அவை தொழிலாளி வர்க்கத்தைப் பிளவுபடுத்துகின்றன எனக் கண்டித்து, இன மத பேதமற்று எல்லாத் தொழிலாளர்களும் ஒன்றுபடல் வேண்டுமென்ற கொள்கையைப் பிரகடனம் செய்தல். இரண்டாவது 'பாவச்சோதனை' இவ்வியக்கங்களின் தேசியவாதக் கோட்பாட்டை கைமுடித்த ஈனமாக ஆதரித்து, வர்க்கவேறுபாடின்றி, ஆதிக்கமுற்ற தேசிய இனத்தை (இஸ்ரேலிய யூதர் அல்லது வட அயர்லாந்து புரட்டஸ்தாந்தர்) 'பிற்போக்குத் தேசிய இனங்கள்' அதாவது சுயநிர்ணய உரிமை மறுக்கப்படவேண்டிய

தேசிய இனங்கள்—என முழு மொத்தமாக அவர்களைக் கண்டித்தல்.

இவ்விரண்டு கற்பாறைகளிலும் மோதாதுபார்த்துக் கொள்வதே புரட்சிகர மார்க்சியவாதிகளை எதிர்நோக்கும்பணி. ஒவ்வொரு குறிப்பிட்ட நிலைமையையும் சுட்டிப் பாக ஆராய்ந்து உண்மையான சர்வதேச மார்க்கத்தில் செல்வதே அவர்கள் உடைப்பிடிக்கவேண்டிய நெறி. லெனினும் ரொட்ஸ்கியும் தலைமை தாங்கிய காலத்தில் (1919—23) 'கொயின்ரேன்' வகுத்த தேசிய இனக் கொள்கையிலிருந்தும் இரண்டாம் அகிலத்தின் காங்கிரஸ் (1896) சிறைவேற்றிய புகழ்வாய்ந்த கீர்மானத்திலிருந்தும் இந்நெறி உயிர்ப்பும் உந்துதலும் பெறும். லெனினதும் லக்ஸ் செம்பெர்க்கினதும் ஒப்புதல் என்ற அரும்பெருமையைப் பெற்ற இத்தீர்மானம் வருமாறு: "சகல தேசிய இனங்களுக்கும் பூரண சுயநிர்ணய உரிமை உண்டு என இக் காங்கிரஸ் பிரகடனம் செய்கிறது; இராணுவ, தேசிய இன அல்லது வேறு எவ்வகையான சர்வாதிகார நுகத்தின்கீழும் தற்பொழுது துன்புற்றுக்கொண்டிருக்கும் சகல நாட்டுத் தொழிலாளர்களுக்கும் இக்காங்கிரஸ் தனது அனுதாபத்தைத் தெரிவிக்கின்றது. சர்வதேச முதலாளித்துவத்தைத் தோற்கடித்து, அனைத்துலக சமூககுடியாட்சியின் குறிக்கோள்களை எய்துவதற்கு அறிவுணர்வுவாய்க்கப் பெற்ற உலகத் தொழிலாளர் அணியில் இணைந்து அவர்களோடு தோளோடு தோள் கொடுத்து போராடுமாறு இந்நாடுகளின் தொழிலாளர்களை காங்கிரஸ் அழைக்கிறது"

ஏனைய அலை வெளியீடுகள்

1. 'அம்பா' — மு. புஷ்பராஜன்.
மீனவர் பாடல்கள் பற்றிய
கட்டுரைகள்.

ரூபா2-00

2. 'கோடுகளும் கோலங்களும்'
குப்பிழான் ஐ. சண்முகன்.
பதினொரு சிறுகதைகளின்
தொகுப்பு.

ரூபா4-50

அலையின் சாதனங்களுடன் யாழ்-வஸ்தியன் அச்ச
கத்தில் அச்சிடப்பட்டது.

